

**Духово дете, Соња Хартнет,
с енглеског језика превела Ивана Ђурић Пауновић, Креативни центар,
2007.**

Шта је најлепше на свету?

О књижевности која је намењена младим читаоцима, онима који су у добу које ће, можда, предодредити читав њихов будући живот, аустралијска књижевница Соња Хартнет (Мелбурн, 1968) је записала: *Младо створење које данас чита књигу носи ту књигу са собом у будућност – она га обликује, утиче на њега, оно учи из ње, памти је, чува је у себи.* Ове њене речи подстакле су ме да размишљам колико је књижевност коју читамо као тинејџери важна, јер оно што сада упијамо са страница постаће део нас, а ми ћемо, заправо свет обликовати према властитим знањима и сновима. Волео бих да свет у коме ћу живети зависи од оних који су прочитали и са собом у године које предстоје, дубоко у себи, понели мудрост и лепоту коју су усвојили са страница романа *Духово дете*, који је уз многобројна друга популарна и награђивана дела и написала поменуто ауторка.

У овом делу које је истовремено и снажно исприповедана и поетски надахнута прича о болним истинама и суровостима живота, али и снажно охрабрење да се у свему што нас окружује, па макар то биле и несреће, и пораз, и губици, пронађемо чудесну лепоту и наду. Главна јунакиња ове нежне и бајковите приповести је старица Матилда Викторија Аделајд, коју изненада посећује необичан и нестваран, ћутљиви дечак. Она малом, загонетном посетиоцу открива најзначајније, најдирљивије и најболније тренутке из свог дугог и бурног живота, али тако као да сама са собом, кроз ту исповест, своди рачуне. Сазнајемо да Меди, како су ову јунакињу звали у детињству, потиче из богате и угледне породице, у којој родитељи, нарочито мајка, немају превише времена ни разумевања за њену природу. Када се после дугих школских година проведених у интернату, усамљена и тешко прилагодљива девојчица, врати у родну кућу, отац ће јој поставити питање: *Шта је најлепше на свету?* Како би могла да пружи прави одговор,

отац кћер води на предивно путовање око света, јер пре коначног одговора, треба што боље да упозна све раскоши које постоје на планети: од тиркизног мора, до заглушујућих водопада, тајанствених палата и величанствених библиотека...

По повратку са путовања на коме се зближила са оцем који је, и пре и после те авантуре, био рационалан послован и строг човек, он јој је подарио огледало и рекао да се у њему крије одговор на постављено питање. И заиста, од свега што можемо да видимо и доживимо на овом свету, најлепши јесмо ми сами, наш непоновљиви доживљај свега чиме смо окружени. Меги ће разумети очеву поруку и у најтежим тренуцима, када изгуби љубав помало дивљег и неспутаног младића Перцета, чак и када остане без детета које је требало да роди са њим, неће заборавити да магија којом се може преобразити и уништени свет јесте љубав. Чак и онда када јој се учини да је свему крај, да је напуштена од оног кога воли, Меди ће разумети да љубав нема смисла уколико спутава другог. Јер, љубав јесте припадање, али је и слобода да будемо онакви какви јесмо, и снага да волимо друге са свим врлинама и манама, не покушавајући да их обликујемо према својим идеалима.

На крају романа, који сугерише да Меди мирно са својим псом Пиком и дечаком који је и дошао по њих, одлази негде далеко, да заправо нестаје са нашег хоризонта, одаје утисак спокојне, смирене старице која је прихватила живот какав јесте, научила да живи у складу са свим губицима и радостима који су јој се десили. То је превазишла радећи, бринући о рањеницима са бојишта, цвећу и животињама, дарујући себе онима којима су њена нежност, доброта и помоћ били потребни. Истину коју је схватила са седмнаест година да је читав свет *једно раскошно чудо* и да је у том свету себи најдрагоценија она сама, Меди је потврдила сваким тренутком свог живота.

Због племенитости, нежности, лепоте језика којим је исприповедана и мноштва мотива и метафора које као нацртане птице преко расклопљених страница књиге пролећу кроз читаочев ум, желим да упознам много младих људи које је обликовала ова предивна књига. Верујем да су из ње научили да буду благи, али и да се боре за своје снове, да тугују али да схвате да ће бол, ипак, заменити радост, а радост и спокој какав је стекла Матида која корача пред псићем, одлазећи тамо где верујемо да је отишла.